

Vier het leven tot het eind, ook in verzorgingstehuis

Daan Westerink

publiciste en rouwdeskundige

Je vader of moeder overlijdt in een verzorgingstehuis en binnen de kortste keren moet je, naast het regelen van een uitvaart, ook nog eens zijn of haar kamer ontruimen. Doe je dat niet, dan kost je dat 100 euro per dag.

Tot 1 januari kreeg een familielid dertig dagen de tijd om een kamer leeg te maken. Op kosten van de overheid konden nabestaanden eerst de uitvaart regelen, en dan rustig de spulletjes uitzoeken. Staatssecretaris Bussemaker heeft deze termijn echter teruggebracht tot 13 dagen. Bovendien financiert haar departement niet langer de gehele kosten voor de leegstand (155 euro per dag), maar 'slechts' 55 euro. En dus verhaalt Zorggroep Drenthe die kosten vanaf dit jaar op de erfgenamen van de overleden bewoners. Vanaf drie dagen na het overlijden.

Is dit nou oneerlijk? Is dit onmenselijk? En van wie dan precies? Waar in de wet staat dat de overheid alles voor je moet betalen? Ook in tijden van crisis? Wie zegt dat je niet bij leven moet proberen een potje aan te leggen voor 'onvoorziene gebeurtenissen', waarvan een overlijden op oudere leeftijd wellicht een van de meest voorspelbare is?

Ik hoop dat mijn lieven en ik nooit in een verzorgingstehuis terechtkomen, al is het maar omdat de kans dat je daar binnen de kortste keren overlijdt heel groot is. Hoe lief het personeel ook is en hoe begrijpend de artsen: verzorgingstehuizen zijn nare gebouwen en niemand komt er levend vandaan. Dat is een naar vooruitzicht. Het laatste station, nee dank u wel, dan stap ik liever eerder uit.

Maar wat als je die keuze niet hebt? Wat als ik over veertig jaar zo gammel ben dat ik niet meer zelfstandig kan wonen? Ik wil mijn kinderen niet tot last zijn, dus dan zal het op een gegeven moment wellicht gewoon niet anders kunnen.

Nou, als het dan moet, dan verhuis ik ook wel naar dat verdoemde *Casa de la Muerte*, maar dan met een flinke voorraad jenever en sigaretten (ik ga in mijn laatste weken van mijn leven natuurlijk wel weer beginnen met roken, liefst 2 pakjes per dag), en met mijn lievelingsmuziek. Die laatste uren zet ik Thin Lizzy op, met 'Still in love with you', want mijn liefde voor mijn lief is eeuwigdurend (en nog een paar triljard jaar meer). Ik wil feestend het leven uitvieren. Ik wil niet naar een laatste station, met blikken van mensen om me heen die net doen alsof ze niet weten dat dit een enkele reis is (alsjeblijft verpleegkundigen en jonge artsen: oude mensen zijn niet achterlijk!). Als ik dood ga, wil ik haar recht in de ogen aankijken. Kom maar!

Honderd euro per dag zal ik minstens uitgeven. En ik zal al mijn spullen de deur uitdoen. Die laatste dag, als ik helder mag zijn, en niet slapend aan mijn einde geraak, wil ik voor het open raam gezet worden. Vriesskou of niet, ik wil tijdens de laatste dag van mijn leven alle elementen voelen. Wind, aarde, lucht en water. Drink, mijn lieven, drink op mijn eindige leven, zoals ook het begin van dit leven gevierd werd.

De familieleden van bewoners van verzorgingstehuizen wens ik veel wijsheid toe. De bewoners zelf wens ik toe: neem het leven in je eigen hand! Als je weet dat het einde nabij is, en je niets meer vergoed krijgt, als je weet dat je familie straks de rekening gepresenteerd krijgt: laat je niet opfokken. Steek nu alvast in gedachten je middelvinger op naar de directeur en naar de staatssecretaris, en vier het leven nu het nog kan. Het is mooi geweest. Zorg dat je wat geld achter laat zodat je kinderen rustig je lege kamer kunnen opleveren. Maar vooral: geniet nu het nog kan, en geef geld uit als water. De dood is geen prettig gezelschap, tenzij je hem ziet als een vriend van het leven, die je waarschuwt dat het tijd is om te gaan. Op naar het volgende feestje.